

РЕШЕНИЕ

№ 26931

гр. София, 03.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 23.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ботева

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **6430** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46, ал. 2 във вр. с чл. 39а, ал. 1, т. 3 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ във вр. с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Х. К. / Н. К., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаващ международен паспорт № U 25796214, издаден от властите на Република Т., която жалба е подадена чрез адв. И. Д. от АК- Х., срещу заповед с рег. № 4536 Р.-208/15.05.2026 г. на Началника на ГПУ-С., с която на чужденеца е наложена ПАМ „Експулсиране – Република Т.“. С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна, издадена в противоречие с административно-производствените правила и материално-правните разпоредби. В с. з. не се представлява, чрез адв. И. Д. е заявил в писмен вид, че поддържа жалбата по съществуването на спора, моли за отмяна на акта и претендира разноски.

Ответникът – Началникът на Гранични полицейски управление С., не изразява становище по жалбата, в о.с.з. не се явява и не се представлява.

Жалбата е подадена в законоустановения преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК чрез органа на 26.05.2026 г. след връчване на оспорения акт на 15.05.2026 г., срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна чрез упълномощен адвокат /л. 8/, за която същият е неблагоприятен и е налице интерес от оспорване, пред местно и родово компетентен съд, поради което същата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Административен съд София-град, I-во отделение, 4-ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна

следното:

На 11.05.2026 г. около 17.30 ч. през ГКПП „Капитан А.“ - шосе, [община], област Х., жалбоподателят Х. К. е управлявал лек автомобил „Ф.“, с турски рег. № 59AAV392. На ГКПП е извършена физическа проверка на лекия автомобил за укрита лица, при която са открити в тайник под задните седалки укрита две лица от мъжки пол, без документи за самоличност, по техни данни граждани на И.: К. J. R., р. 20.09.2008г. - /мъж/ и D. A., р. 12.01.2009г. - /мъж/, които били задържани със заповеди за полицейско задържане с рег. № 45363з-143/11.05.2026г. и рег. № 45363з-145/11.05.2026 г.

В Докладна записка рег. № 4536р-16166/11.05.2026 г. до Началник група на ГКПП „Капитан А.“ се съдържа предложение спрямо жалбоподателя Х. К. да бъде наложена ПАМ „Експулсиране“, както и ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години. На Х. К. било повдигнато обвинение по чл. 280, ал. 2, т. 1, т. 3 и т. 4 вр. ал. 1 НК. На 15.05.2026 г. РС -Свиленград признал Х. К. за виновен и го осъдил.

Издадена е обжалваната заповед рег. № 4536 ПАМ-208/15.05.2026 г. издадена при условията на заместване от ЗА началника на ГПУ-С. съобразно правомощията по заповед рег. № 4070з-632/17.06.2024 г. на директора на РДГП-Е. и заповед № 4070з-480/12.05.2026 г. на директора на РДГП-Е. /л. 12 и л. 39/, с която на чужденеца е наложена ПАМ „Експулсиране – Република Т.“. ПАМ е наложена на основание чл. 42, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ. По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка.

Въз основа на така изложеното и приетото от фактическа страна, съдът формира следните правни изводи относно законосъобразността на оспорените актове:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган. По силата на чл. 44, ал. 1, изр. първо, предл. последно ЗЧРБ от надлежно оправомощени длъжностни лица от директора на регионална дирекция „Гранична полиция“ Е. съобразно приложените и цитирани заповеди за началника на ГПУ-С. със заповед рег. № 4070з-632/17.06.2024 г. на директора на РДГП-Е. и заповед № 4070з-480/12.05.2026 г. на директора на РДГП-Е..

Относно спазването на изискванията за форма на оспорения акт и предвид горепосоченото, настоящият състав намира, че процесният акт е съставен в писмена форма, съобразно чл. 59, ал. 2 АПК, като съдържа наименование на органа, който го издава, адресат на акта, който е ясно и точно идентифициран, съдържа разпоредителна част, с която се определят правата и задълженията на адресата на акта, пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва, както и дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. В изпълнение на чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 АПК ясно и точно са посочени и обсъдени фактическите и правните основания за издаването на акта, мотиви.

Процесното производство е фактически състав от законоустановени действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Тези действия трябва да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Съдът намира, че оспорената заповед не е издадена в нарушение на изискванията на чл. 59, т. 4 АПК, съгласно който административният акт следва да

съдържа фактически и правни основания за издаването, т. е. същият да е мотивиран. Това е един от същественияте реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да разбере въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т. 2 от ТР 4/2004 г. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка. Според Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС мотивите към административния акт или към резолюцията за отказ за издаване на административен акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган в съобщението до страните, в препроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта. Разгледаната по-горе докладна записка съдържа именно мотивите – вкл. фактически основания, поради които е издадена заповедта за налагане на ПАМ. Съгласно чл. 46, ал. 3 ЗЧРБ в заповедите по ал. 2 не се посочват фактическите основания за налагане на ПАМ.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени процесуални нарушения - такива, които сами по себе си опорочават процедурата, тоест допускането им да повлиява на съдържанието на акта и ако не е било допуснато, то крайният резултат да е различен и разрешен по друг начин. Обжалваната заповед е връчена на жалбоподателя срещу подпис в присъствието на преводач, с оглед на което правото му на защита не е било засегнато.

Заповедта е издадена при правилно приложение на материалния закон. По силата на чл. 42, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ принудителната административна мярка експулсиране се налага, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1-4. На свой ред нормата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от закона визира наличие на данни, че чужденецът извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. В заповедта е уточнено именно основанието по чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ. По делото е безспорно установено, че в лекия автомобил, управляван от жалбоподателя, са установени укрити лица от мъжки пол, без документи за самоличност, граждани на И.. Не се спори също така, че на Х. К. е повдигнато обвинение по чл. 280, ал. 2, т. 1, т. 3 и т. 4 вр. ал. 1 НК, като РС – Свиленград е признал лицето за виновно и го е осъдил. С това са изпълнени изискванията на закона за прилагане на ПАМ, което е сторено с обжалваната заповед. Съгласно чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ при налагане на ПАМ компетентните органи следва да отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по ЗУБ или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. С оспорената заповед не е допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, тъй като в хода на административното производство не са представени доказателства за съществени и специфични обстоятелства, свързани с личното положение на чужденеца, които да не са взети предвид от ответника.

Ето защо съдът преценява като неоснователно оплакването за недопустима намеса на държавата и накърняване правото на семеен живот на жалбоподателя. Правото на семеен живот е фундаментално право, гарантирано както от разпоредбите на чл. 8 КЗПЧОС, така и от правото на ЕС, в частност Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 г. относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите - членки. В този контекст обаче следва да се

посочи, че евентуалните права, които разпоредбите на правото на Съюза относно гражданството на Съюза предоставят на гражданите на трети страни, не са техни собствени права, а са производни от упражненото от гражданина на Съюза право на свободно движение /в този смисъл Решение от 8 май 2013 г. по дело С-87/12, Решение от 10 октомври по дело С-86/12 и др./. От практиката на СЕС, Решение от 7 юни 2007 по дело С-50/06, следва още, че изключенията по съображения, свързани с обществения ред, представляват отклонение от основния принцип за свободното движение на лицата, което следва да се разбира в тесен смисъл и чийто обхват не може да бъде определен едностранно от държавите членки /Решение от 28 октомври 1975 г. по дело № 36/75, Решение от 29 април 2004 г. по дело С-482/01 и С-493/01/. Съгласно установената съдебна практика, използването от националните власти на понятието „обществен ред“ във всеки случай предполага наличието на действителна и достатъчно сериозна заплаха, засягаща основен обществен интерес отвъд смущаването на реда, каквото е всяко нарушение на закона.

В редица свои актове ЕСПЧ подчертава, че национална мярка, ограничаваща някоя от свободите или правата, гарантирани от КЗПЧОС е оправдана и е пропорционална на преследваната цел, когато целта е защита на обществения ред /Решение от 13 февруари 2001 г., E. contre F., § § 32 et 33/. И пак в този контекст ЕСПЧ приема, че общественият ред може да бъде застрашен от извършването на тежки нарушения и престъпни деяния /Решение от 22 март 1992 г. В. contre F./. На базата на така формираните насоки по приложение на правото, с оглед тълкуването и спазването на съответните права, които лицето черпи от съюзния правен ред, в т. ч. и КЗПЧОС и с оглед трайно установената практика на СЕС и ЕСПЧ, настоящият съдебен състав счита депозираната жалба за неоснователна.

В случая е налице достатъчно значим обществен интерес, попадащ в хипотезите на ЗЧРБ, както и в чл. 8, ал. 2, предл. първо ЕКЗПЧОС, съгласно който намесата на държавните власти в ползването на правото на личен живот е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната сигурност. Налице е сериозен характер на заплахата за националната сигурност поради поведението на турският гражданин, за което е осъден за престъпление по чл. 280 НК – трафик на хора.

Неоснователни са доводите за нарушение принципа на пропорционалност. Издаденият административен акт е съобразен с принципа на съразмерност, предвиден в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, като административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган, в установената форма, при липса на допуснати съществени процесуални нарушения, при правилно приложение на закона и в съответствие с неговата цел.

Съдът намира, че не са налице основания за отмяна на заповедта сред пороците по чл. 146, т. 1-5 АПК, като актът отговаря на условията за правомерност и предполага отхвърляна на предявеното срещу него оспорване.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е неоснователна. Ответникът има право на разноски, но не е заявил такава претенция, поради което съдът не дължи произнасяне.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК и чл. 46, ал. 2, изр. последно ЗЧРБ, Административен съд-София град, I отделение, 4 - ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. К. / Н. К., гражданин на Република Т., [дата на раждане] ,

притежаващ международен паспорт № U 25796214, издаден от властите на Република Т., срещу заповед с рег. № 4536 Р.-208/15.05.2026 г. на началника на ГПУ-С., с която на чужденеца е наложена принудителна административна мярка „Експулсиране – Република Т.“. Решението на съда е окончателно, осн. по чл. 46, ал. 2, изр. последно ЗЧРБ.

СЪДИЯ: